

[Esther Malling Pedersen.]

man Tilknytningsforholdet mellem Hjemmene og den opvoksende Slægt, og det tror jeg, man bør have Opmærksomheden rettet imod. Vi kan sikkert ikke bremse denne Udvikling, men vi skal vist engang imellem passe paa, at vi ikke klipper flere Traade over end nødvendigt.

For at vende tilbage til det foreliggende: ved at bevare Skolebespisningens Nødhjælpspræg og altsaa derigennem ligesom stille i Udsigt, at der er Mulighed for bedre økonomiske Forhold for de smaa Hjem og bedre Tilførselsforhold, gør vi det til noget ekstraordinært, at Børnene nyder deres Maaltider uden for Hjemmet. Ved at gøre Loven permanent gør vi dette naturligt, og det er efter min Opfattelse ikke heldigt. Hertil kommer saa, at selve Bespisningsproblemet er stort og uafklaret. Der er mange Spørgsmaal, som melder sig i denne Forbindelse. Er der tilstrækkelig mange, som nyder godt af Skolebespisningen? Er f. Eks. Mærkesystemet ikke en alvorlig Hindring for, at netop de Børn, som trænger mest, faar det Tilskud, der her er Tale om? Maa jeg spørge, om der ikke var Mulighed for at lægge Bespisningen anderledes til Rette, netop af Hensyn til det sundhedsmæssige o.s.v. Der er mange Spørgsmaal, som spiller ind her.

Jeg er som sagt helt klar over, at Samfundet har en Forpligtelse paa dette Omraade, og mit Parti er altid gaaet ind for den udvidede Skolebespisning under de foreliggende ekstraordinære Forhold. Men jeg synes, alt taler for, at man opretholder Metoden med den midlertidige aarlige Lov. Dette er i mine Øjne langt at foretrække for en permanent Ordning.

Bonnichsen: Det er for saa vidt ikke noget nyt, vi her præsenteres for, som der allerede i en Række Aar har været Mulighed for Bespisning af Børnene i Skolerne hele Aaret rundt. Det, man nu foreslaar, er blot, at vi ikke skal behandle Spørgsmaalet fra Aar til Aar, men at det ligefrem skal lovfæstes, at der er Adgang til at bispise Skolebørnene hele Aaret.

Mit Parti gaar uden Betænklichkeit med til dette Lovforslag. Jeg vil bemærke een Ting. Naar der tales om, at man venter en større Forøgelse af Udgifterne, fordi man venter, at Skolebørnene i større Udstrækning vil melde sig til Bespisning, tror jeg ikke, det er rigtigt. Det ærede Medlem Fru Esther Malling Pedersen var inde paa, at Mærkespørgsmaalet er et ganske overordentligt stort Spørgsmaal.

Til at begynde med forlangte man udelukkende Smørmærker. Man gik over fra den gamle Ordning, hvor Børnene skulde have et Maaltid varm Mad, til den saakaldte Oslofrokost, og saa forlangte man Smørmærker. Nu er man nede paa halv Smør og halv Margarine, og efter 1. Januar gaar man, saa vidt jeg kan se, over til, at de kun skal have Margarine. Man kan ikke lade være med at tænke paa, at Læger og Lægeudtalelser kan bruges til meget. Tidligere, da Børnene skulde have Smør, hed det sig, at det var absolut nødvendigt for deres Sundhed, at de fik Smør. Nu, da vi skal eksportere Smør og Frugt og andre gode og sunde Ting, ser vi Lægeerklæringer om, at det betyder intet, at man gaar over fra Smør til Margarine. Man kan have sine Tvivl om, hvorvidt begge Dele er rigtige. Det, der egentlig for mig er det mest beklagelige ved denne Udvikling, er, at Børnene — det ser jeg ved den Skole, jeg arbejder ved — kommer og siger: nu fra 1. Januar skal vi ikke mere spise her paa Skolen, for nu har Mor ikke Raad til at undvære de Mærker, vi skal aflevere. Jeg forstaar meget godt, at i et Hjem, hvor Manden og de store Søskende skal have store, solide Madpakker med, er det ganske overordentlig vanskeligt for den ulykkelige Husmoder at afse de nødvendige Mærker til de forskellige Medlemmer. Det er meget beklageligt, at det gaar ud over de skole-søgende Børn, som i høj Grad trænger til dette — trods Margarine — alligevel sunde og nærende Maaltid. Det er procentvis meget faa Børn, der spiser paa Skolen. I Vanløse Skole, hvor der er mange fattige Børn, spiser i Dag kun 10 pCt. af Børnene paa Skolen; det er langt under det Tal, man egentlig kunde ønske skulde have disse Maaltider. Det er Mærkesystemet, der gør sig gældende, og det bliver maaske vanskeligt at gøre noget ved det.

Det ærede Medlem Fru Astrid Skjoldbo rejste det gamle radikale Forslag om at slette Sygekassegrænsen. Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem Fru Skjoldbo siger, at det kun drejer sig om 10 pCt., idet de 90 pCt. af Forældrene har Indtægter under Sygekassegrænsen. Det har jeg ogsaa fremdraget tidligere; da vi havde Forslaget i Udvalg, var jeg for saa vidt imod at slette Sygekassegrænsen, men jeg indrømmer, at den i Virkeligheden virker uretfærdigt, idet de Hjem, der ligger lidt over Sygekassegrænsen, nogle Tusinder, bærer ganske anderledes økonomiske Byrder end dem, der ligger lige under. Det er ligesom der